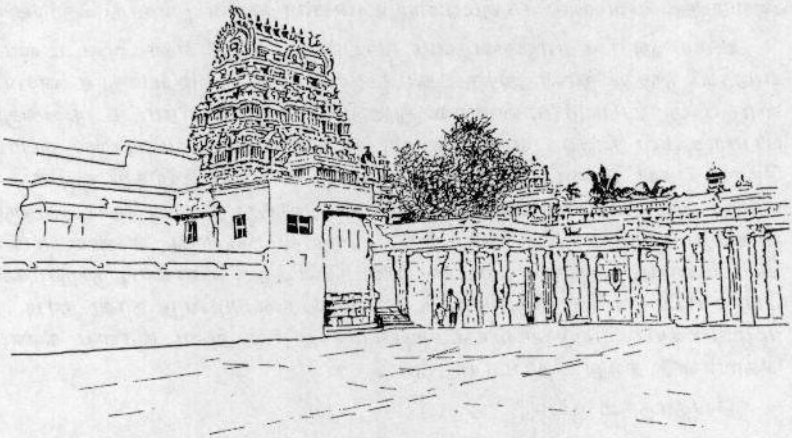

மஞ்சள் சட்டை

ஒரு மகள் தன்னை உடையேன்
உலகம் நிறைந்த புகழால் திருமகள் போல வளர்த்தேன்
செங்கண்மால் தான் கொண்டுபோனான்

- பெரியாழ்வார் திருமொழி

லால்குடி பாசஞ்சரில் பெட்டிக்குப் பெட்டி தினசரி வியாபாரங்கள் நடக்கும். இஞ்சிமுரப்பா, வேர்க்கடலை, அண்ணாக்கயிறு, பாச்சா உருண்டை, நாடா போட்ட பட்டாபட்டி டிராயர், கத்தரிக்கோல், கத்தி போன்ற வஸ்துக்கள், புருவத்தில் தடவ குல்கந்து, ஜெண்டு போன்ற வாசனாதி திரவியங்கள், நோட்டுப் புத்தகங்கள், இங்கிலீஷ் கற்றுக்கொடுக்கும் புத்தகங்கள், பேனா எதுவும் கிடைக்கும். நிறைய

பேரம் பேசலாம்.

டவுன் ஸ்டேஷன் வரும்வரை வாக்குவாதம் நடக்கும். கடைசியில் சிறுவியாபாரி இறங்குமுன் கெட்ட வார்த்தை சொல்லிவிட்டுப் போவான். பால் வியாபாரிகள், வாழைத்தார், வாழை இலைக்கட்டு, கறிகாய், அரிசி – பருப்பு, கீரை போன்ற பலதரப்பட்ட வியாபாரிகள், திருச்சியின் நுகர்வோர் பொருளாதாரத்தின் நரம்பாக இருப்பவர்கள் அந்த பாசஞ்சரில்தான் பயணம் செய்வார்கள். மற்றொரு பெட்டியில் லைட்மியூஸிக். ஆர்மோனியம் வைத்துக்கொண்டு ஒருவர் இனிமையாகப் பாடுவார். கூடவே டோலக் வாசிப்பார்கள். 'வெய்யிற்கேற்ற நிழலுண்டு' என்ற பானுமதி – கண்டசாலா பாடிய பாட்டைப் பாதி பாடிக்கொண்டிருக்கும்போது அந்தப் பிச்சைக்காரன், பெட்டி தாவி வந்து வயிற்றில் பயங்கரமாக அடித்து சத்தம் பண்ணிக் கொண்டு தாளம்போட ... அவனருகே ஒரு சிறுமி 'ஐயா ... சிறுபெண் ஏழையென்பால் மனமிரங்காதா?' பாடுவாள்.

நான் சொல்வது ஸ்ரீரங்கம் ரயில்நிலையம், கார்டு லைனில் மீட்டர்கேஜில் இருந்த சமயம். நீராவி இன்ஜின்களின் சமயம். அதுவும் அந்த பாசஞ்சருக்கென்று சோனி இன்ஜின். புகையும் நீராவியும் பிரமாதமாகக் கக்குமே ஒழிய, வேகம் பிடித்து நான் பார்த்ததில்லை. அதனால்தான் ஒரு நாள் அதில் 'மோக்ஷ'னில் ஏறப் போந்தேன் (அது பற்றி அப்புறம்). சாதாரணமாகப் புறப்படும் போதே சக்கரங்கள் கொஞ்சம் வழுக்கும். பெரிசாகச் சுவாசிக்கும். பலவிதமான முக்கல் சத்தங்கள் கேட்கும். அந்த இன்ஜினை இப்போது டெல்லி மியூஸியத்தில் பார்க்கலாம்.

ஆபீஸர்ஸ் டிரெய்னில்தான் புரொபசர் பெருமாள்ராஜை முதலில் சந்தித்தேன்.

ஒரு முறை தள்ளிவைக்கப்பட்ட அரைவருடப் பரீட்சைக்கு அவசர அவசரமாகக் கடைசி நிமிஷம்வரை படித்துக்கொண்டிருந்த தால், ஒன்பது மணிச் சங்கு ஊதியதைக் கவனிக்கவில்லை. பாட்டி சொன்னாள், "ஏண்டா இன்னிக்கு காலேஜ் லீவா?"

"உண்டு பாட்டி. போணும் பாட்டி!"

"சங்கு ஊதியாச்சு. ஃபுல்சூட் ஐயங்கார்கூடப் போயாச்சே?"

ஐயங்கார் குடுமி பறக்கச் சென்றுவிட்டார் என்றால், அதன் பின் ரயிலைப் பிடிக்க சான்ஸே இல்லை!

"ஐயோ, பாட்டி ... இன்னிக்கு எனக்குப் பரீட்சை!"

தூரத்தில் 'ழே' என்று லால்குடியின் குரலும் கேட்டது.

எதையோ அள்ளிப் போட்டுக்கொண்டு சகலங்களையும் சேகரித்துக் கொண்டு இரைக்க இரைக்க ஓடினேன். ஹைஸ்கூல் வாசலிலேயே 'லால்' லெவல் கிராஸிங்குக்கு வந்துவிட்டது. அன்றைக்குப் பார்த்து தாமதம் இல்லாமல் கிளம்பி நான் போய்ச் சேருவதற்குள் ரயில் புறப்பட்டு வேகம் பிடிக்க ஆரம்பித்து ... எல்.வி. தெரிய ஆரம்பித்தது.

நான் கூட ஓடினேன். எனக்கு ஓடுகிற ரயிலில் தொத்தி ஏறிப் பழக்கமே இல்லை. எத்தனையோ பிச்சைக்காரர்களும் வியாபாரிகளும் சக மாணவர்களும் தினம் செய்யும் காரியம்தான். எனக்குப் பயிற்சி இல்லாததால் பரீட்சை தவறிவிட்டால் என்ன ஆகுமோ என்கிற கிலியில் பைத்தாரத்தனமாகக் கம்பியைப் பிடித்து ஏற முயற்சித்தேன். நல்ல உயரம். ஒரு தடவை என்னை ரயில் இழுத்து ஒரு விசிறு விசிறியது. நான் காலி என்று நினைத்தேன். நல்லவேளை, கதவருகே நின்றவர் என்னை அப்படியே அணைத்து உள்ளே இழுத்துவிட்டார். இல்லையேல் இந்தக் கதை எழுதியிருக்க முடியாது.

“என்ன தம்பி இத்தனை அவசரம்?”

“ரயில் போயிட்டா பரீட்சை போய்டும்!”

“உயிர் போயிருக்குமே தம்பி.”

பெரிசாக மூச்சுவிட்டுக்கொண்டேன். ‘ஹ . . . ஹ . . .’ என்றேன்.

ஃப்ளாஸ்க்கிலிருந்து காபி கொஞ்சம் மூடியில் கொட்டிக் கொடுத்தார்.

“இனிமே இந்த மாதிரி செய்யாதே” என்றார் என்னைக் காப்பாற்றியவர்.

“ஐயா . . . உங்களுக்கு எப்படி நன்றி சொல்றதுன்னே தெரியலை!”

“உன் பேரு என்ன?”

சொன்னேன்.

“என் பேரு பெருமாள் ராஜ்.”

“உங்களுக்கு எப்படி நன்றி சொல்றதுன்னே . . .”

“சமயம் வரப்ப சொல்றேன். நீ ஸ்ரீரங்கம்தானே?”

“ஆமா.”

அவருக்கு முப்பது வயதிருக்கலாம். கையில் கறுப்பு ரெக்ஸின் பெட்டி வைத்திருந்தார். அமெரிக்கன் கிராப். பென்சில் மீசை வைத்து, சந்திரலேகாவில் ரஞ்சன்போல ஷோக்காகத்தான் இருந்தார். கண்களில் லேசாக மைதடவினாற்போல இருந்தது. எலுமிச்சை மஞ்சளில் பளிச்சென்று சட்டை அணிந்திருந்தார். அதன் கழுத்தில் ஒரு ‘போ’ டை, பட்டாம் பூச்சிபோல இருந்தது. ஒருக்கால் ஏதாவது சர்க்கஸில் யானை, சிங்கம் பழக்குபவராக இருக்குமோ என்று யோசித்தேன். திருச்சிக்கு ஜெமினி சர்க்கஸ் போன மாதமே வந்து போய்விட்டதே!

“நான் வாளாடிலருந்து தினம் வரேன். வாளாடி புள்ளம்பாடி எங்கருக்கு தெரியுமா?”

“நான் கொள்ளிடம் பாலந்தாண்டி வடக்கே பிச்சாண்டார் கோயில்கூடப் போனதில்லை.”

“ஸ்ரீரங்கத்தில் எந்த வீதி?”

"கீழச் சித்திரைவீதி."

"ஸ்ரீனிவாசநகர்னு ஒரு காலனி இருக்கா?"

"ஆமா லெவல்கிராஸிங் தாண்டி . . . ஏன்?"

"சும்மாதான்."

மறுதினம் வண்டியின் வாசலில் நின்றுகொண்டு என்னை வரவேற்றார். அதே மஞ்சள் சட்டை. பட்டாம்பூச்சி டை. என்னைப் பார்த்தது, "ரங்கராஜி இங்க வா . . ."

"எம் பேரு ரங்கராஜி இல்லைங்க. ரங்கராஜன்."

"எனக்கு நீ ராஜிதான்."

ஒரு முறை பிராக்டிகல் கட் அடித்துவிட்டு கெயிட்டியில் 'ஆவாரா' பார்த்துவிட்டுத் திரும்பும்போது பாட்டிக்கு லேட்டானதற்கு என்ன காரணம் பாக்கியிருக்கிறது என யோசித்து நடந்து கொண்டிருந்தேன்.

தெப்பக்குளத்தருகில் "ராஜி" என்று குரல் கேட்டது.

தெப்பக்குளத்தில் சுற்றுச் சுவரருகில் வெட்டவெளியில் உயரமான ஒரு ஸ்டாண்டின் மேல் பெட்டி வைத்துக்கொண்டு, ஒரு பெரிய லென்ஸ் வைத்துக்கொண்டு கைரேகை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

புரொபசர் பெருமாள்ராஜ் எம். ஐ. ஏ. ஏ.

நான்கைந்து பேர் காத்திருந்தார்கள். அவர்களிடம் ஆளுக்கு நாலணா வாங்கிக்கொண்டு லென்ஸ் மூலம் கையைத் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்துவிட்டு, லேசாகப் புன்னகைத்துவிட்டு, தியானம்போல கண்ணை மூடிக்கொண்டிருந்துவிட்டு, மடைதிறந்த பிரசங்கம்போல்,

"இஜ்ஜாதகருடைய கையில் தனரேகையும் ஆயுள் ரேகையும் வலுவாக இருப்பதால் சமீபத்தில் ஏற்பட்ட உடலழற்சி மூலம் பவுத்திரம் ஃபிஸ்டுலா போன்ற உபாதைகளத்தனையும் விலகிப் போய் வரும் தை மாதத்துக்குள் அதாவது ஜனவரி பதினாலுக்குள் வடக்கேயிருந்து நல்ல சேதியும் வர வேண்டிய பணங்கள் குத்தகைப் பணங்கள் சம்பளங்கள் கொடுப்பினைகளத்தனையும் வரும்" என்று ஃபுல்ஸ்டாப் இல்லாமல் சொன்னார்.

கொடுத்த ஒரு ரூபாய் நோட்டை பஸ் கண்டக்டர்போல் மடித்துப் பெட்டி ஓரத்தில் செருகி பாக்கி சில்லறை கொடுத்துவிட்டு, "நெக்ஸ்ட்" என்று பெட்டியில் நாணயத்தால் தட்டினார்.

"நடவுக்கு வெதை நெல் எடுக்க கடன் கேட்டிருங்கய்யா" என்றார் நாலணாவுக்கு ஜோஸ்யம் போதாத முந்தையவர்.

"மேல் வெவரம் வேணும்னா ஒரு ரூபாய் அட்வான்ஸ வெச்சுட்டு டீலக்ஸ் ஜோஸ்யம் பாத்துக்கறீங்களா . . .? மேலப்புலிவார் ரோட்டில பத்தாம் நம்பர்ல பத்து மணிக்கு வந்தா எல்லாப் பலாபலன்களும்

சொல்றேன்."

அந்த விவசாயி அவசரமாக, "சின்னக்கடை வீதிவரை போய்ட்டு வரப்ப, வரேங்க" என்று சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டார்.

"இரு ராஜி. முடிக்கிற சமயம்தான் என்ன தெகைச்சுப் போய் யோசிக்கறே..."

"என்னவோ நீங்க பெரிய கடை வெச்சிருக்கறதா நெனைச்சேங்க."

"மூலதனமில்லாத பெரிய கடை. ஒரு மணி நேரத்துக்கு இருபது பேத்துக்குப் பாத்துருவன். ஒரு மாதத்துக்கு ரயில்வே ஆபீஸருங்களவிட அதிகமாகச் சம்பாதிக்கிறேன். லைட்டு போட்டு வெளிச்சம் கூடத் தேவையில்லை. விளம்பரம் இந்த போர்டு மட்டும்தான். ஜகஜ்ஜோதியா தெருவிளக்குங்க... கிராமத்திலருந்து சரக்கெடுக்க வர்றவங்க அத்தனை பேரும் புரொபசர் ராஜ்கிட்ட கையைக் காட்டிட்டுத்தான் போவாங்க. நல்ல சேதியாச் சொல்வேன். கெட்ட சேதிய மறைக்க மாட்டேன். இரு பத்மால காபி சாப்ட்டுட்டு போவோம்." என்றவர்,

"ராஜி, எங்கே உன் கையைக் காட்டு!" என்றார்.

"எங்கிட்ட நாலணா இல்ல" என்றேன்.

அவர் என்னை அடிபட்ட பார்வை பார்த்து, "பாத்தியா... உங்கிட்டக் காசு வாங்குவனா? உன்னால ஆகவேண்டியது நிறையவே இருக்கு."

என் கையைப் பார்த்து. "பிரமாதமான தனரேகை உண்டு. உனக்கு வாய்க்கப் போகிற பெண்ணால சௌபாக்கியங்கள் உண்டு."

"இதெல்லாம் எங்க எழுதியிருக்கு?"

"சீய்ரோ படிச்சிருக்கியா? இது ஒரு அற்புதமான சாஸ்திரம். கைரேகையிலயும் மேடுகள்ளயும் விரல்களிலயும்தான் உன் வாழ்க்கையே எழுதி இருக்குது. இதபாரு... இது சந்திர மேடு. கற்பனாசக்தி. குழந்தைகளுடைய எண்ணிக்கை மூணு. படுக்கைல மஜா பண்ற திறமை எல்லாம் இதிலருந்து தெரியுது."

நான் கையை வேகமாகப் பின்வாங்க முயன்றேன். "இது ஜூபிட்டருக்கு உண்டான மேடு. இது உனக்கு ஸ்ட்ராங்கா இருக்கு. உனக்கு ஈகோ ஜாஸ்தி. நிறைய சாதிக்கணும்னு வெறி இருக்கில்லை?"

"ம்... ஆமாங்க" என்றேன், என்ன சாதிக்க வேண்டும் என்பதுதான் சரியாகப் புரியாமல். "உன் கையைத் தொட்டுப் பார்த்தே எத்தனையோ சொல்லலாம். இது உழைக்காத கை, மிருதுவான கை, பெண்ணுடைய கை இது. இந்தக் கை படம்போடும். வாத்யம் வாசிக்கும்."

"கிரிக்கெட் நல்லா ஆடுமா?"

"நான் சொல்றதில் நம்பிக்கை இல்லேல்லை?"

"உருப்படியா ஏதாவது சொல்லுங்க. 'ஆவாரா' மாதிரி ராஜ்கபூர் படம் இன்னொரு முறை பார்க்க சில்லறை வரும், கெமிஸ்ட்ரில தொண்ணூறு மார்க் வரும், இப்படி ஏதாவது சொன்னா... நடந்தா,

நம்பறேன்."

அவர் என் கட்டைவிரலை இப்போது ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தார். அந்தத் தொடுகையிலேயே ஒரு நளின நாசூக்கு. இன்னும் கொஞ்சம் தொடலாம்போல இருந்தது. என்ன என்னவோ எண்ணிக்கை எடுத்தார். காகிதத்தில் கணக்குப் போட்டார். "நிறைய வில் பவர்ப்பா உனக்கு. சரி உனக்காக ஒரே ஒரு விஷயம் ... இந்த வாரம் நடக்கப் போற விஷயம் சொல்றேன் ... உன் வீட்டு விலாசம் என்ன?"

"197, கீழச் சித்திரை வீதி."

"கூட்டினா எட்டு வருது. பரவாயில்லை. இதே விலாசத்துக்கு வியாழக்கிழமை ஒரு பொண்ணு உன்னைத் தேடிக்கிட்டு வரும். அவ பேரு ஜ எழுத்தில ஆரம்பிக்கும்."

"அந்தப் பொண்ணு எதுக்கு என்னைத் தேடிண்டு வரணும்?"

"வர்றப்ப நீயே கேட்டுப் பாரேன் ..."

வியாழக்கிழமை காலேஜிலிருந்து திரும்பியபோது பாட்டி. "புது சகவாசம் எல்லாம் வராப்பல இருக்கு. உங்கப்பாவுக்கு லெட்டர் போடட்டுமா?"

"பாட்டி, என்ன சொல்றே?"

"யாரோ ஜயந்தியாம். திமுசுக்கட்டை மாதிரி ஒரு பொண்ணு உன்னைத் தேடிண்டு வந்தது. இல்லைன்னு சொல்லிட்டேன்!"

"பாட்டி, எனக்கு எந்த ஜயந்தியையும் தெரியாது."

"உம் பேர் சொல்லி, ரங்கராஜு இருக்காரான்னு கேட்டுது."

எனக்கு சட்டென்று பொறி தட்டியது. புரொபசர் பெருமாள்ராஜ் சொன்ன பெண்.

"என்னவாம்?"

"காயிதத்ல எழுதிக் கொடுத்துட்டுப் போயிருக்கா. நீ போற போக்கே சரியில்லை. கெட்ட சகவாசம். சிகரெட் குடிக்கிற தத்தாரிப் பசங்களோட சினிமா போறே. கேக்கவே நன்னால்லை!"

"பாட்டி, இதெல்லாம் சொல்லியாச்சு. அந்தப் பொண்ணு என்ன ஏதுன்னு விசாரிக்காம ..."

"உனக்கு அந்தப் பொண்ணைத் தெரியுமா, தெரியாதா?"

"நிச்சயம் தெரியாது!"

"அப்புறம் ஏன் உன்னைத் தேடிண்டு வரணும்?"

"விசாரிக்கிறேன் ..."

"ஒண்ணும் வேண்டாம். உனக்குச் சம்பந்தமில்லைன்னா உடனே வெட்டிடணும். அலையறாளுக கெடந்து!"

"அந்தக் காயிதம் இருக்கா?"

"கிழிச்சுப் போட்டுட்டேன்."

"நல்ல காரியம் பண்ணே ..." என்றேன் ஏமாற்றத்துடன்.

நல்லவேளை, நாலாகத்தான் கிழித்துக் குப்பைத்தொட்டியில் போட்டிருந்தாள். ஒட்டிப்பார்த்ததில் ஒரு ஸ்ரீனிவாச நகர் அட்ரஸ் எழுதியிருந்தது.

சேர்மன் வீட்டைத் தாண்டி ரயில்வே கேட்டுக்கு அந்தப் பக்கத்தில் இருந்தது அந்த வீடு. ஸ்ரீனிவாச நகர் என்பது ஸ்ரீரங்கத்தின் முதல் புறநகர். வசதியுள்ளவர்கள். தனி வீடுகள். தோட்டத்தோடு கட்டிக்கொண்டு குடியேறிய முதல் காலனி. அந்த வீட்டு வாசலில் ஆர். காளிதாஸ் என்று பெயர்ப்பலகை இருந்தது. ஒரு பிரவுணி நாய் கட்டியிருந்தது. வராந்தாவில் ஊஞ்சல் போட்டிருந்தது. நிறைய செடி கொடிகளும் வாதா மரமும் மாமரமுமாகப் பச்சு பச்சென்று இருந்தது. மல்லிகைப் பந்தல் இருந்தது. மஞ்சள் ரோஜாச்செடி இருந்தது. லட்சுமி சிலை தண்ணீர் ஊற்றிக்கொண்டிருந்தது.

"யாருப்பா?"

"ஜயந்தின்னு ..."

"நீ யாரு?"

அந்த மாது, "வா தம்பி உக்காரு" என்று தம்ளரில் தண்ணீர் கொடுத்தாள். நடுத்தர வயதுப் பெண்மணி. அவள் என்னை சந்தேகமாகக் கொஞ்ச நேரம் பார்த்தாள்.

"ஜயந்தி வரச் சொல்லிருந்தாங்க."

"ரங்கராஜா கொட்டாய்ல படம் மாத்திட்டாங்களா?"

நான் விழிக்க, ஜயந்தி என்பவள் என்னை வந்து சந்தித்தாள்.

"வா மாடிக்குப் போகலாம்" என்றாள். எனக்கு பல்ஸ் எகிறியது.

பெண்மணி, "அரிதாஸ் ஓடிக்கிட்டிருந்தது. எடுத்துட்டாங்களா?" என்றாள்.

நான் யோசிக்க, "இதுக்கெல்லாம் பதில் சொல்லிக்கிட்டிருக்காதே. கிறுக்கு இது. இந்த வீடே கிறுக்குப் பட்டாளம்" என்றாள் ஜயந்தி.

மாடியில் தரையில் புலித்தோல் விரித்து தலைமட்டும் முழுசாக, கோபமாக இருந்தது. வீட்டில் யாரோ வேட்டைக்காரர் போலும். மான், கொம்புடன் சுவரில் எட்டிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தது. அருகே மாட்டியிருந்தது 'நிஜ துப்பாக்கியா?'

ஜயந்தி – பாவாடை – மேலாக்கு அணிந்திருந்தாலும் வாட்டசாட்டமாக வயசு என்னைவிட அதிகம் – இருபதுக்கு மேல் இருக்கும். நிறைய நகை போட்டிருந்தாள். தங்க வளையல் எடுத்ததுக்கெல்லாம் சத்தம் பண்ணியது. என்னை உன்னிப்பாகப் பார்த்தாள்.

"யார்கிட்டேயும் சொல்லாதே!" என்றாள்.

"என்ன?"

"உனக்குப் பெருமாளை எப்படித் தெரியும்?"

எனக்கு கனெக்ஷன் புரிந்தது. "அவர்தான் உன்னை அனுப்ச்சாரா?"

"ஆமாம், உன்னைப் பாக்கச் சொல்லிச் சேதி அனுப்பியிருந்தாரு. தினம் அவரை டிரெய்ன்ல பாக்கிறியாம்!" என்றபடி தன் ரவிக்கையில் குத்தியிருந்த பேனா எடுத்து சரசரவென்று ஒரு காகிதத்தில் எழுதினாள். "மாள் கிட்ட கொடுத்துர்றியா? இந்தப் பைத்தியக்கார வூட்ல ஒரு வாரம் தாங்காதுன்னு கண்டிஷனா சொல்லிரு. நல்லா இருக்கேன்னு சொல்லு. அவருக்குத்தான் காத்துக் கிட்டிருக்கேன்னு சொல்லு. கக்கூஸ்கூட தனியா போகவிடமாட்டேங்கறாங்கன்னு. கல்யாணத்துக்கு மும்முரமா ஏற்பாடு பண்றாங்கனு சொல்லு. சொல்லு ... இதை எப்படியாவது அவர்கிட்ட சேத்துரு!"

"உனக்குப் பெருமாள் ராஜை எப்படித் தெரியும்."

"அது பெரிய கதை. கைரேகை பார்க்கத்தான் முதல்ல போனேன். கையைத் தொட்டுட்டு உள்ளத்தைத் தொட்டுட்டாரு. அப்றம் சொல்றேன்" என்று கண் சிமிட்டினாள். எனக்குப் பெருமாள் மேல் பொறாமையாக இருந்தது. "பெருமாள் பெரிய ஆளுதான்!" என்றேன். அவள் அந்தக் கடிதத்தை என்னிடம் கொடுக்கும்போது, "ஜயந்தி" என்று குரல் கேட்டது.

"ஐயோ ... வந்துட்டான் அப்பன். பாடம் படிக்க வந்ததாச் சொல்லு. என்ன? பயப்படாத ... சமாளிக்கலாம்" என்றாள்.

மரப்படிகளில் ஏறிவரும் சத்தம் கேட்டது. காலடி ஓசையே அதட்டலாக இருந்தது.

"ஜயந்தி, என்ன பேச்சுக் குரல் கேக்குது?"

அவர் லெக் அம்பயர் மாதிரி தொப்பி வைத்திருக்கிறார். பெரிசா மீசை. என்னைக் கண்களால் பதம் பார்த்தார்.

"யாருப்பா நீ?"

"நைனா ... இது வந்து கிளாஸ்மேட் உஷாவுடைய தம்பி. நோட்ஸ் கொடுக்க வந்திருக்கான்."

சுற்றும்முற்றும் பார்த்தார். சுவரில் மாட்டியிருக்கும் துப்பாக்கியைப் பார்த்தார். பத்து நிமிஷத்துக்குள் அதைப் பிரயோகிக்கும் உத்தேசம் கண்களில் தெரிந்தது.

"ஏய் பக்கெட் சாம்பார், தயிர்வடை, யார் அனுப்னது ... உண்மை சொல்லு!"

நான் அவளைப் பார்த்தேன். கிடைத்த சின்ன சந்தர்ப்பத்தில் 'சொல்லாதே' என்று சைகை செய்தாள். அவர் என்னருகே வந்து காலரைப் பிடித்தார். "லொக் லொக்" என்றேன்.

"யாரையாவது, எதாச்சும் பார்க்கறேன்னு தெரிஞ்சது ... சுட்டுப்போட்டு மான் தலை பக்கத்தில் மாட்டிருவேன். உனக்கும்தான். கைல என்ன? காயிதம் கொடுத்தாளா?"

"இல்லைங்களே ... பஸ் டிக்கெட் காலாவதியானது."

"கையக் காட்டு."

காட்டினேன்.

"பையைக் காட்டு . . ."

காட்டினேன்.

"நை . . . னா . . . ஆனாலும் நீங்க மோசம். இந்தப் பையனைப் பார்த்தா எத்தனை சாது?"

"பின்ன எதுக்கு வந்தே?"

ஜயந்தி மேல் பரிவு வந்துவிட்டது. அவள் என்னை அழுத்தமாகப் பார்த்த பார்வை 'பொய் சொல் . . . பொய் சொல்' என்று கட்டளை யிட்டது. "சொல்றேனில்லை . . . எங்கக்கா, ஜயந்தி கிளாஸ்மேட்டு."

"இப்ப என்ன பண்ணுது உங்கக்கா?"

"மேற்கொண்டு படிக்கலை. வீட்டில வீணை கத்துக்கிட்டிருக்கா. அவதான் பொறந்த நாளைக்குக் கூப்பிட்டு வரச்சொன்னா." இஷ்டத்துக்கு சுத்தினேன். எனக்கு அக்காவே கிடையாது.

"ஜயந்தி வூட்டைவிட்டு வரமாட்டான்னு சொல்லு. வேணும்னா உங்கக்கா வந்து பாத்துக்கட்டும், பொம்பளைங்க . . . உம்மாதிரி தயிர்வடை பசங்கன்னா பரவால்லை. நீ ஐயங்கார்தானே? யாரோ பேமானி பையனைப் பாத்து வெச்சிருக்கா. சொல்லமாட்டா . . . அழுத்தக்காரி!"

"நைனா!" என்றாள் அதட்டலாக.

"நான் நோட்ஸ் கொடுக்க வந்தேன், ஆமாம்."

"எந்தத் தெரு?"

"தெற்கு அடையவளைஞ்சான்."

மாற்றிச் சொன்னேன்.

"அங்க கண் டாக்டர் இருக்காரே . . . அந்த வூடா?"

"பக்கத்தில்" என்றேன்.

தன் மகளைக் கடுமையாகப் பார்த்தார். "இது ஓடுகாலி. எப்படிச் செல்லம் கொடுத்து ராஜாத்தி மாதிரி வளத்தேன் தெரியுமா? ஒரே பொண்ணு. ஆயி வேற சரியில்லை. அரைக்கிறுக்கு!" அவர் சென்றதும்தான் நான் மூச்சுவிட்டேன். ஜயந்தி "ஸாரிடா" என்று என் தலையை மார்போடு அணைத்து, "நல்லவேளை சமாளிச்சே, லெட்டரை என்ன பண்ணே?" என்றாள்.

நான் வாயிலிருந்து எடுத்துக் காட்டினேன், "வேற எழுதிக் கொடுத்துரு!"

கன்னத்தில் முத்தமிட்டாள்.

"ஆமாடா" என்றேன் மறுதினம் ரங்கு கடையில்.

"எப்படி இருந்தது?"

"ஜில்லுனு இருந்தது வாசனையா ..."

"உதைபடப்போறே. மஞ்சச் சட்டையும் மாட்டப் போறான். அந்தாள் காளிதாஸ் ... யாரு தெரியுமோ? கள்ளுக்கடைக் குத்தகைக் காரன். நுங்கு சீவறாப்பல சீவிடுவான்."

"நான் முட்டாளில்லை ரங்கு. தெற்கு அடையவளைஞ்சான்னு தப்பா விலாசம் சொல்லிட்டு, பேர்கூடச் சொல்லலை."

"அவ அப்பனால கண்டுபிடிக்க முடியாதுன்னு நினைக்கிறயா? பைத்தியக்காரா. அந்தப் பொண்ணு உங்காத்துக்கு வந்ததா இல்லையா?"

"ஆமாம்."

"அவளை வேவு பார்த்திருக்கமாட்டான்னு என்ன நிச்சயம்?"

"ஆமாடா ... சொல்லாதே. எனக்கு பாத்ரூம் வரது!"

மனசாட்சி தலையெடுத்ததை ஆர்வமும் பொறாமையும் வென்றுவிட, அந்தக் கடிதத்தைப் படித்தும்விட்டேன்.

'என் தெய்வமே! புதன்கிழமைக்காகக் காத்திருப்பேன். வரவில்லையென்றால் என்னை மறந்துவிடவும். இறந்துபோவேன்.'

மறுதினம் லால்குடி பாசஞ்சரில் பெருமாள் ஆவலுடன் எனக்குக் காத்திருந்தார். வண்டி பிளாட்பாரத்தில் நிற்பதற்குள், "ராஜி வா இங்க வா ..." என்று அனைவரும் திரும்பிப் பார்க்கும்படி கூப்பிட்டார்.

நான் வண்டியில் ஏறிக்கொண்டதும்,

"பாத்தியா ஜயந்தியை?"

"என்ன சார் ... விவகாரம் இப்படின்னு சொல்லியிருக்க வேண்டாமா? வெட்டிவம்பில மாட்டிவிட்டுட்டிங்க!"

"ஏன் ... என்ன ஆச்சு?"

"அந்தாளு கோவக்காரர். துப்பாக்கியைத் தூக்கிட்டார்."

"அவ என்ன சொன்னா?"

நான் கடிதத்தை இங்குமங்கும் பார்த்துவிட்டுக் கொடுத்தேன். "தப்பிச்சது தம்பிரான் புண்ணியம். இனிமே இந்தத் தூது வேலைக் கெல்லாம் என்னைப் பயன்படுத்தாதீங்க."

"தாங்க்ஸ் ராஜி. இந்த உதவியை என்னிக்கும் மறக்கமாட்டேன். இனிமே எங்களால உனக்கு எந்தத் தொந்தரவும் வராது!"

"ஒரே ஒரு விஷயம் தெரிஞ்சுக்கலாமா?"

"தெரியும். என்னையும் அந்தப் பொண்ணையும் பொருத்த முடியலைன்னு கேப்பே. அதான் லவ். அப்புறம் புரியும். அந்தப் பொண்ணை நான் கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போறேன். எந்த ... எந்த இவனும் தடுக்க முடியாது. நீயும் தாலூகாபீஸ் வரியா?"

"ஆளை விடுங்க சார்!"

புதன்கிழமை சென்ஜோசப்பில் அரைநாள் வாராந்திர லீவு. மத்யானம் வந்தது. ரங்கு கடையில் ஒரு அன்ரூல்டு வாங்கப் போனபோது ரங்கு, "நீ இன்னம் உயிரோட இருக்கியா?" என்றான்.

"ஏன் ரங்கு?"

"தெற்குவீதில நம்ம சுந்தாச்சு இல்லை ... மொட்டை கோபுரத்துக்குள்ள கடையில உக்கார்ந்திருப்பானே மஞ்சச்சட்டை போட்டுண்டு ..."

"ஆமா ..."

"அவனை காளிதாசுடைய ஆட்கள் ஓட ஓட விரட்டி நாயடி அடிச்சுட்டாங்களாம். அப்புறம்தான் ஆள்மாறாட்டம், சீனிவாசநகர்ப் பக்கமே போனதில்லைன்னு ரூதரிச்சப்றம்தான் விட்டாங்களாம். இப்பதான் உன்னைத் தேடிண்டு நாலு பேர் வந்தாங்க. பாட்டிகிட்ட கேட்டிருக்கான். விஷயம் தெரியாம இங்கே அனுப்பிச்சிருக்கா."

"என்னையா?"

"உன் முப்பத்திரண்டு பல்லையும் பேத்துக் கைகால் எலும்பெல்லாம் முறிக்கப்போறதா சொல்லிருக்காங்க!"

"ஐயோ ..."

"நீ என்னடா கிருஷ்ண பரமாத்வா? எதுக்குடா ... யாரோ, யாரையோ காதல் பண்ணட்டும். நீ தூது போற? தான் கெட்டதும் இல்லாம சந்திர புஷ்கரணியையும் கெடுத்தானாம்ங்கற மாதிரி என்னைப் போட்டு ரெண்டு சாத்துச் சாத்திட்டுப் போனாங்க. நல்ல வேளை, அடையாளம் சொன்னனோ ... விட்டாங்க. சுந்தாச்சு மாட்டிண்டான் பாவம்."

"என்ன அடையாளம் ரங்கு?"

"நீதான் சொல்லிருக்கியே உன் புது சினேகிதனைப் பத்தி? மஞ்சள் சட்டை, கழுத்தில் பட்டாம்பூச்சி டை, தெப்பக்குளத்தின் பக்கத்திலன்னு ..."

"ஐயோ ... எதுக்குரா சொன்ன?"

"இல்லாட்டா? கொத்தா அள்ளிப்பிடிச்சுத் திருகிண்டே கேட்டா, எவனும் ஆண்டவனையே காட்டிக் கொடுத்துடமாட்டானா? மஞ்சச் சட்டை போட்டுண்டிருந்தவாளெல்லாம் அடிக்கறானுவளாம். ரொம்ப வலிச்சுதுரா. குரலே கம்மிப் போச்சே, தெரியலை?"

எனக்கு உள்ளம் பதறியது.

"இன்னேரம் உன் புரொபசர் காலி. கிறிஸ்தவாளா? எரிப்பாளா புதைப்பாளாடா?"

நான் மற்ற எதையும் யோசிக்காமல் பஸ் ஸ்டாண்டுக்கு ஓடி மெயின்கார்ட் கேட்டுக்கு டிக்கெட் எடுத்து தெப்பக்குளத்தருகே புரொபசரின் ஆஸ்தான இடத்துக்கு ஓடினேன்.

காலியாக இருந்தது.

அருகே பதினைந்து அடி தள்ளி 'புரொபசர் யோகேச்வரன், ஆரூட நிபுணர்' என்று ஒருவர் நின்று விவசாயிகளுக்கு ரேகை பார்த்துச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்.

"ஐயா, இங்க புரொபசர் பெருமாள் ராஜ்னு ..."

"அவரை புதன்கிழமைலருந்து காணலைப்பா. ஏதாவது தகவல் தெரியுமா ... யாரோ சொன்னாங்க?"

நான் மேலே கேட்க விருப்பமின்றி நொந்து போய்த் தொய்ந்துபோய் தெப்பக்குளத்தின் பக்கத்துக் கட்டைச் சுவரில் சாய்ந்துகொண்டு தலையைப் பிடித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்தேன்.

அதற்கப்புறம் பெருமாளை நான் பார்க்கவில்லை. ஜயந்திக்கு என்ன ஆச்சு? விசாரிக்க ஸ்ரீனிவாச நகர் போக தைரியம் இல்லை. கால்வருடப் பரீட்சை முடிந்து மைக்கெல்மாஸ் லீவு விட்டிருந்தார்கள். ஒவ்வொரு முறையும் தெப்பக்குளத்தைக் கடந்து செல்கையில் அந்த வெற்றிடத்தைக் குற்ற உணர்ச்சியுடன் பார்த்துக் கொண்டுதான் செல்வேன். லீவு முடிந்து மறுபடி காலேஜ் போவதில் அசதியுடன் வருத்தமும் இந்த முறை இருந்தது. இப்போதெல்லாம் ஜன்னலோரம் ஸீட் கிடைத்தால் பட்டென்று உட்கார்ந்துவிடுகிறேன். சீட்டாட்டத்தைக் கவனிப்பதில்லை. திருப்புகழ் பஜனை டிரெய்னில் ஏறுவதில்லை. வியாபாரிகளும் பிச்சைக்காரர்களும் வண்டி தாவிக் கொண்டிருக்க, அவர்களைக் கவனிப்பதை நிறுத்திவிட்டேன். நான் உண்டு என் படங்கள் உண்டு. லால்குடி பாசஞ்சர் எனக்குப் பொலிவிழந்துவிட்டது.

ஒரு முறை 'ஐயா ... சிறுபெண் ஏழையென்பால் மனமிரங்காதா?' என்று ஒரு பிச்சைக்காரச் சிறுமியின் 'கணீர்' பாடலும் அவள் தோளில் கைவைத்த பிச்சைக்காரனும் என் கவனத்தைக் கவர்ந்தார்கள்.

காரணம், அவனும் அந்தப் பெண்ணும் தம் ஏழ்மைக்குப் பொருத்த மில்லாத சட்டை அணிந்திருந்தார்கள். மஞ்சள் சட்டை.

"இங்க வாய்யா ... இந்தச் சட்டையை யார் கொடுத்தாங்க?"

"உங்க மாதிரி ஒரு சீமானுங்க. பெரிய மனுசங்க. முன்னல்லாம் நெதம் இந்த வண்டிலதான் வருவாரு. ரேகை பாக்கறவரு. ஒரு நா என்னைக் கூப்ட்டு ஆறு சட்டை மஞ்ச கலர்ல கொடுத்தாருங்க"

என்று அடுத்த பெட்டிக்குத் தாவினான்.

நான் இதன் முழு அர்த்தம் புரியாமல் திகைத்துக்கொண்டிருக்க ... "ரங்கராஜி" என்ற குரல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டேன்.

புரொபசர் பெருமாள்ராஜ் முழுவதும் மாறியிருந்தார். மஞ்சள் சட்டை கிடையாது. கருநீல அரைக்கை சட்டை. கிராப்பை மாற்றி நேர் வகிடெடுத்திருந்தார். வெயில் கண்ணாடி அணிந்திருந்தார்.

"கம்பெனி ரெப்பா இருக்கேன். ராஜி."

"சார் ... ரொம்ப பயந்து போய்ட்டேன். உங்களுக்கு ஒண்ணும் ஆகலியே?"

"தப்பிச்சேன்பா. ரௌடிப்பசங்க மஞ்ச சட்டைங்களைத் துரத்தி அடிக்கறாங்கன்னு கேள்விப்பட்டதுமே கம்ப்ளீட்டா அடையாளம் மாறிட்டேன். இப்ப என் பேரு ராஜ்மான்."

"ஜயந்தி?"

"பத்திரமா புள்ளம்பாடில இருக்குது. யாருக்கும் சொல்லாதே. காளிதாஸ் ஆளுங்க இன்னும் தேடிக்கிட்டிருக்காங்க. ஒருமுறை வீட்டுக்கு வா. கொஞ்சம் களைப்பில இருக்கு. பொண்ணு பொறந்தா ராஜின்னும் ... பிள்ளைன்னா ரங்கராஜின்னும் வெக்கப் போறேன்."

"ரங்கராஜன் சார்" என்றேன்.

2003